

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4323

Dosar nr.1707/54/2012

Ședința publică de la 14 noiembrie 2014

Președinte:	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., în nume propriu și pentru Direcția Generală a Vămirilor împotriva sentinței nr. .X. din 30 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurentele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., în nume propriu și pentru Direcția Generală a Vămirilor, prin consilierul juridic delegat .X., și intimata-reclamantă S.C. .X. S.R.L., reprezentată de avocatul .X..

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursurile sunt declarate și motivate în termenul prevăzut de lege, fiind scutite de plata taxelor judiciare de timbru.

Se mai arată că intimata-reclamantă a formulat întâmpinare, însoțită de înscrisuri, comunicate.

Nemaifiind alte cereri, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursurile declarate.

Pentru recurentele-pârâte, consilierul juridic solicită admiterea recursurilor astfel cum au fost formulate și modificarea sentinței recurate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată.

În opinia recurentelor, în cauză sunt incidente prevederile art.175 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu dispozițiile pct.5 1 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal. Astfel, produsele obținute au fost încadrate la coduri tarifare care se regăsesc la art.175 alin.(2) din Legea nr.571/2003 și intră sub incidența prevederilor secțiunilor a 4-a și a 5-a ale capitolului I din Titlul VII „Accize și alte taxe speciale” din același act normativ, pe baza concluziilor cuprinse în certificatul de analiză vamal central.

Cu privire la corectitudinea încadrării tarifare a produselor, Direcția tehnici de vămuire și tarif vamal, prin adresa nr.49205/4.10.2010, a precizat că încadrările corecte sunt cele stabilite de organele vamale. Începând cu anul 2007, clasificarea tarifară a mărfurilor este determinată de Anexa 1 la Regulamentul (CE) nr.2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară statistică și Tariful vamal Comun, anexă modificată anual printr-un regulament al comisiei, iar Regulile Generale de Interpretare a Nomenclurii Combinate (RGI) sunt parte integranta din acest Regulament.

Totodată, invocă dispozițiile art.17 alin.(2) din Ordinul Vicepreședintelui A.N.AF nr.356/11.02.2008 și practica judiciară recentă a secției, în speță, decizia nr.2401/22.05.2014.

Intimata-reclamantă S.C. .X. S.R.L., prin avocat, solicită respingerea recursurilor, ca nefondate și menținerea sentinței ca temeinică și legală. Cu privire la recursul ANAF, susține că deși se invocă dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă, recurenta nu indică niciun motiv de nelegalitate care să poată fi analizat de instanța de control judiciar, din acest punct de vedere apreciază că recursul este nemotivat.

În ceea ce privește fondul cauzei, reprezentanta intimitei a susținut apărările din întâmpinare arătând, în esență, că la data 01.01.2007 legislația națională nu era armonizată cu cea europeană, astfel că pentru perioada de referință 2007-2008, erau în vigoare prevederile art.1754 alin.1 pct.2 lit.a) din Codul fiscal, aplicabile cauzei, acestea fiind abrogate la data de 01.04 2010, prin O.U.G. nr.109/07.10.2009.

Înalta Curte, în baza art.150 și art.256 din Codul de procedură civilă, rămâne în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1.Obiectul acțiunii

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X., reclamanta S.C. .X. S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și Autoritatea Națională a Vămilelor, anularea Deciziei nr.198/2012 emise de A.N.A.F., a Deciziei de impunere nr. .X./31.01.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată și a raportului de inspecție fiscală parțială nr. .X./27.01.2012, emis de D.R.A.O.V. .X., prin care s-au stabilit în mod nelegal obligații fiscale suplimentare de plată astfel:

1) accize benzină cu plumb în perioada 01.01.2005-31.12.2008, în sumă de .X. lei

2) accize păcură în perioada 01.01.2005-31.12.2008, în sumă de .X. lei

3) majorări de întârziere benzină cu plumb pentru perioada 26.02.2007-27.01.2009, în sumă de .X. lei

4) majorări de întârziere păcură pentru perioada 26.02.2005-27.01.2009, în sumă de .X.lei, în total suma de .X. lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat, în esență, că organul fiscal de control a ignorat prevederile art.1754 alin.1 pct.2 lit.a) din Codul fiscal, care reglementează regimul juridic al produselor exceptate de la plata accizelor produselor energetice utilizate în alte scopuri decât în calitate de combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire, în vigoare în perioada 01.01.2007-31.12.2008.

În cauză, produsele energetice obținute nu au fost folosite drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire, ci au fost utilizate ca diluanți și dizolvanți pentru grunduri și vopsele, pentru protecția antimucegai și acoperirea decorativă a suprafețelor din lemn.

Reclamanta a arătat că raționamentul organului de control fiscal, care nu a luat în seamă destinația finală a produselor energetice obținute, element esențial în analiză, ci încadrarea tarifară a acestora, pe care a stabilit-o eronat, este complet fals, abuziv, preconstituit cu intenția vădită de a face inaplicabile prevederile art.1754 alin.1 pct.2 lit.a) din Codul fiscal.

De asemenea, a arătat că din anul 2008 și până în prezent, încadrarea tarifară vădit eronată a D.R.A.O.V. .X., în sensul că produsele fabricate au codul NC 2710, a fost dovedită de toate expertizele tehnice extrajudiciare și judiciare care s-au efectuat, nici o expertiză neconfirmând punctul de vedere al acestui organ fiscal.

2.Hotărârea curții de apel

Prin sentința nr. .X. din 30 aprilie 2013 , Curtea de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal a admis contestația formulată de reclamanta S.C. .X. SRL, a anulat Decizia nr. 198/27.04.2012, emisă de A.N.A.F., și Decizia de impunere nr. .X./31.01.2012, emisă de D.R.A.O.V. .X. și a exonerat reclamanta de plata obligațiilor fiscale suplimentare stabilite prin aceste acte.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut, în esență următoarele:

Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr. .X./31.01.2012, emisă de D.R.A.O.V. .X., s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația plății sumei totale de .X. lei, din care suma de .X. lei reprezintă accize aferente produselor energetice obținute în perioada 01.01.2007-31.12.2008 și suma de .X. lei reprezintă accesorii aferente.

În speță, organul vamal a reținut că reclamanta a obținut și comercializat, în perioada 01.01.2007-31.12.2008, următoarele produse finite: Diluant ASS 501, Diluant SET 101, Diluant SE 101, Firniș 101 și Firniș 103.

Organul vamal a încadrat produsele Diluant SE 101, Firniș 101 și Diluant ASS 501 la coduri tarifare care se regăsesc la art. 175 alin.(2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coduri tarifare corespunzătoare categoriilor de produse energetice care pot fi produse numai în antrepozit fiscal, indiferent de modul de utilizare, potrivit secțiunilor a 4-a și a 5-a ale cap. I din Titlul VII Accize și alte taxe speciale din același act normativ, iar produsul Firniș 103 a fost încadrat în prevederile art. 175 alin.(3) lit. g) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, fiind păcură, și în consecință s-a stabilit că reclamanta datorează accize pentru aceste produse.

Împotriva acestei decizii, reclamanta a formulat contestație, respinsă ca nefondată prin Decizia nr.198/27.04.2012 emisă de A.N.A.F.- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

Prima instanță a constatat că sunt aplicabile dispozițiile art. 175 Cod fiscal, din a căror interpretare rezultă că elementul primordial în determinarea naturii produselor și a clasificării acestora este încadrarea tarifară, numai în subsidiar și numai pentru unele produse prezentând relevanță scopul utilizării acestora.

În privința încadrării tarifare a celor cinci produse, se constată că organul vamal, pe baza specificațiilor tehnice și certificatelor produselor, pe baza rapoartelor de producție puse la dispoziție și evidențiate în Registrul de operare al societății reclamante și, acolo unde a fost posibil, pe baza probelor prelevate și a concluziilor cuprinse în certificatele de analiză emise de Laboratorul Vamal Central, a stabilit următoarele clasificări tarifare:

- Diluant ASS 501: produsul reprezintă un ulei ușor, clasificare tarifară propusă: 2710.11.90 sau 2710.11.41 (dacă produsul se utilizează ca benzină pentru motor);

- Diluant SET 101: produsul finit rezultat se încadrează la codul NC 2710.11 (în cazul rapoartelor de producție nr.: 40/04.04.2005, 99/14.07.2005 și nr. 116/13.09.2005 cu care a fost fabricată cantitatea de 188.630 litri) sau la codul NC 3814.00.90(în cazul rapoartelor de producție nr.: 119/14.09.2005, 129/06.10.2005, 135/12.10.2005, 138/15.10.2005, 94/09.08.2006 și nr. 101/08.11.2007 cu care a fost fabricată cantitatea de 184.280 litri);

- Diluant SE 101: clasificarea tarifară propusă este 2710.11.90 dacă produsul este utilizat ca diluant sau 2710.11.41 dacă produsul este utilizat ca benzină de motor;

- Firniș 101: clasificările tarifare stabilite pentru acest produs sunt: 2710.11.90 sau 2710.19.25 sau 2710.19.29, în funcție de componenta materiilor prime;

- Firniș 103: produsul reprezintă păcură, clasificarea tarifară propusă : 2710.19.61; 2710.19.63; 2710.19.65; 2710.19.69, în funcție de conținutul de sulf.

În raport cu aceste încadrări tarifare, organul vamal a constatat că pentru cantitățile de produse energetice fabricate sub denumirea de Diluant SE 101, Firniș 101 și Diluant ASS 501, reclamanta datorează acciza prevăzută la nivelul benzinei cu plumb, stabilită în conformitate cu dispozițiile art. 176 și anexa nr. 1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, s-a constatat că produsul Firniș 103 se încadrează în prevederile art. 175 alin.(3) lit. g) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, fiind păcură și în consecința reclamanta datorează pentru cantitățile de produse energetice fabricate sub denumirea "Firniș 103", accize pentru păcură, la nivelul prevăzut la art. 176 și anexa nr. 1 din același act normativ.

În ceea ce privește produsul finit Diluant SET 101, întrucât încadrarea tarifară stabilită este 3814 00 90, acesta nu intră în categoria produselor accizabile și ca atare, pentru cantitățile fabricate în perioada 01.01.2007 - 31.12.2008, reclamanta nu datorează accize.

Încadrarea tarifară propusă de organul vamal pentru produsele Diluant SE 101, Firniș 101 , Diluant ASS 501, Firniș 103 și parțial pentru produsul Diluant SET 101 este contrazisă de expertiza judiciară specialitatea petrochimie efectuată în faza judecătii de către expertul .X., precum și de expertiza extrajudiciară specialitatea petrochimie efectuată în faza administrativă de către expert .X..

Expertiza judiciară a avut la bază specificațiile tehnice ale produselor, certificatele de analiză efectuate de Laboratorul Vamal Central și analizele efectuate de Laboratorul INCERP-.X. și a concluzionat, după o laborioasă explicație tehnică, în funcție de materiile prime ce intră în compoziția produselor, a proporțiilor din amestec, a proprietăților chimico-fizice atât a componentelor, cât și a produsului final, că produsele Diluant SE 101, Firniș 101, Diluant ASS 501 și Diluant SET 101 se încadrează în poziția tarifară NC 38140090, respectiv solvenți și diluanți organici compuși, preparate concepute pentru îndepărtarea lacurilor și vopselelor, iar produsul Firniș 103 nu poate fi păcură, putând fi clasificat la poziția tarifară NC 2710.19.91 care cuprinde uleiurile anticorozive folosite ca dizolvanți la prepararea grundurilor sau la poziția tarifară NC 38140090, dizolvant pentru lacuri și

vopsele , si aceste produse nu pot fi folosite drept carburant auto sau combustibil pentru încălzire.

Referitor la aprecierea forței probatorii a analizelor efectuate de Laboratorul Vamal Central, a celor efectuate de Laboratorul INCERP .X. și a expertizei judiciare, prima instanță a avut în vedere faptul că Laboratorul Vamal Central este un organism care nu are independență față de organul vamal, în comparație cu Laboratorul INCERP .X. si expertul judiciar, care sunt organisme independente față de părțile cauzei.

De asemenea, prima instanță a ținut cont de faptul că expertiza judiciară a fost administrată nemijlocit în fața instanței și de amplele explicații tehnice de specialitate conținute de raportul de expertiză, aspecte ce au format convingerea instanței să acorde prevalență acestor ultime două probe și să îmbrățișeze concluziile raportului de expertiză judiciară.

Conchizând prima instanță a stabilit că produsele fabricate de reclamanta, respectiv Diluant SE 101, Firniș 101, Diluant ASS 501, Diluant SET 101 și Firniș 103 sunt prin parametrii fizico-chimici solvenți organici, nu se includ în art. 175 C.fiscal, fiind încadrați la poziția tarifară 381400, poziție care nu este purtătoare de accize .

3.Recursurile exercitate în cauză

Pârâtele au atacat cu recurs sentința menționată, solicitând modificarea ei în sensul respingerii acțiunii reclamantei.

Agenția Națională de Administrare Fiscală și-a încadrat motivele de recurs în prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, arătând că soluția pronunțată de instanța de fond este greșită, pentru că accizele stabilite în sarcina intimătei - reclamante sunt legal datorate, în raport cu prevederile art. 175 din Codul fiscal și cu dispozițiile corespunzătoare din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, în vigoare în perioada 2 martie 2007 – 31 decembrie 2008.

A mai arătat că, în conformitate cu prevederile art.4 alin (1) din Hotărârea Guvernului nr. 110/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vămilelor, autoritatea vamală are atribuții în vederea identificării și expertizării produselor energetice și a clasificării mărfurilor în Nomenclatura combinată, baza legală fiind constituită din Regulamentul CE nr. 1214/2007 al Comisiei, din 20.09.2007, de modificare a anexei I a Regulamentului CE nr. 2658/87 al Consiliului, privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun, precum și Regulile Generale de interpretare a Nomenclaturii combinate.

În fine, a arătat că elementele de fapt și de drept detaliate în motivarea recursului conduc către concluzia că argumentele intimătei – reclamantei, referitoare la clasificarea tarifară stabilită de organele vamale

pentru produsele finite obținute din amestecarea unor produse accizabile, nu sunt de natură să modifice încadrările stabilite prin actul de control, produsele: Diluant SE 101, Firnis 101, Firnis 103 și Diluant ASS 501 făcând parte din categoria produselor accizabile, ce puteau fi obținute numai într-un antrepozit fiscal de producție, conform art.178 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În recursul său, *Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X.*, în nume propriu și pentru *Autoritatea Națională a Vămilelor*, a invocat prevederile art. 304 pct. 9 și 304¹ Cod procedură civilă.

În esență, această recurentă – pârâtă a arătat și argumentat amănunțit că, deși instanța de fond a reținut în mod corect, din interpretarea art. 175 din Codul fiscal, că elementul primordial în determinarea naturii produselor și a clasificării acestora este încadrarea tarifară, numai în subsidiar și numai pentru unele produse prezentând relevanță scopul utilizării acestora, a pronunțat soluția de anulare a actelor administrative fiscale cu încălcarea prevederilor legale aplicabile speței și însușindu-și concluziile total inexacte ale raportului de expertiză tehnică judiciară.

În opinia recurenteii – pârâte, soluția primei instanțe contravine temeiurilor avute în vedere de autoritatea vamală la stabilirea încadrării tarifare a produselor: Regulamentul (CEE) nr.1214/2007 al Comisiei, din 20 septembrie 2007, de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr.2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun, în mod special Regulile Generale de Interpretare a Nomenclurii Combinate (Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr.L 289/2007), precum și faptul că, încadrarea tarifară trebuie să fie în concordanță cu prevederile Notelor explicative ale Nomenclurii Combinate publicate în temeiul art.9 alin.(1) al Regulamentului 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr.C 133/2008) și cu prevederile art.206³ pct.15 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În fine, referindu-se la forța probantă a certificatelor Laboratorului Vamal Central, recurenta - pârâtă a arătat că potrivit art.17 alin.(2) din Ordinul nr.356/11.02.2008 privind modificarea Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscala nr. 9.250/2006 pentru aprobarea Normelor privind funcționarea Laboratorului vamal central și modalitatea de efectuare a analizelor: „În luarea deciziilor prevăzute la alin. (1), rezultatele și concluziile cuprinse în certificatul de analiză emis de Laboratorul vamal central prevalează în fața informațiilor sau datelor cuprinse în documentele de analiză emise

de alte laboratoare, precum și în alte documente care conțin informații privind caracteristicile fizico-chimice ale mărfii atunci când acestea sunt contradictorii”.

4. Apărările intimătei

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata – reclamantă a solicitat respingerea recursurilor, ca nefondate, și menținerea sentinței ca fiind legală și temeinică, răspunzând criticilor formulate de autoritățile publice recurente.

În ceea ce privește recursul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, intimata – reclamantă a arătat că acesta este nemotivat, pentru că, în opinia sa, deși au fost invocate prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, nu a fost indicat nici un motiv de nelegalitate care să poată fi analizat de instanța de control judiciar.

Cu privire la fondul cauzei, intimata - reclamantă a arătat și a argumentat pe larg că încadrarea tarifară este cea reținută de prima instanță, pe baza interpretării și aplicării corecte a legii și în concordanță cu materialul probator administrat în cauză.

Distinct de elementele probatorii ale speței, intimata - pârâtă a arătat că încadrarea vădit eronată stabilită de Direcția Regională de Accize și Operațiuni Vamale .X. a fost infirmată de expertizele judiciare sau extrajudiciare efectuate și în alte cauze similare, depunând la dosar copiile rapoartelor de expertiză invocate.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor

Verificând, în prealabil, regularitatea investirii instanței de control judiciar, în raport cu apărările formulate în întâmpinare, Înalta Curte constată că recurenta – pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat motivul de recurs prevăzut în art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, iar în dezvoltarea acestuia a indicat prevederile legale pe care le-a considerat greșit interpretate și aplicate de prima instanță, prin raportare la situația de fapt rezultată din probele administrate.

De asemenea, se reține că litigiul este supus prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, care permit instanței de recurs să examineze cauza sub toate aspectele, sentința pronunțată în materia contenciosului administrativ și fiscal nefiind susceptibilă de apel, conform art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate de recurenta - pârâtă și a prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursurile nu sunt fondate.

Prin cererea de chemare în judecată, intimata - reclamantă a supus controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ

și fiscal, pe calea prevăzută în art. 218 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, obligațiile fiscale (accize și majorări de întârziere) stabilite prin decizia de impunere nr. .X./31 ianuarie 2012, emis de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și menținute prin decizia nr. 198 din 27 aprilie 2012, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală în soluționarea contestației administrative.

Problema de drept care a format obiectul disputei judiciare a constat în stabilirea încadrării tarifare și a efectelor fiscale corespunzătoare pentru produsele Diluant ASS 501, Diluant SET 101, Diluant SE 101 Firnis 101, Firnis 103.

Pentru fiecare dintre aceste produse, prima instanță a analizat argumentele și concluziile autorității vamale, cărora le-a contrapus constatările expertizei judiciare în specialitatea petrochimie, conform celor expuse detaliat la pct. 2 din prezenta decizie, și a conchis, însușindu-și concluziile raportului de expertiză, că produsele Diluant SE 101, Firniș 101, Diluant ASS 501 și Diluant SET 101 se încadrează în poziția tarifară NC 38140090, respectiv solvenți și diluanți organici compuși, preparate concepute pentru îndepărtarea lacurilor și vopselelor, iar produsul Firniș 103 nu poate fi păcură, putând fi clasificat la poziția tarifară NC 2710.19.91 care cuprinde uleiurile anticorozive folosite ca dizolvanți la prepararea grundurilor sau la poziția tarifară NC 38140090, dizolvant pentru lacuri și vopsele; aceste produse nu pot fi folosite drept carburant auto sau combustibil pentru încălzire.

Din conținutul raportului de expertiză rezultă că, în cadrul analizei efectuate, expertul tehnic judiciar a stabilit parametrii fizico-chimici ai produselor ținând seama de probele, specificațiile tehnice și documentațiile tehnice ale producătorului, avute în vedere de autoritățile fiscale, conform analizelor efectuate de Societatea Națională a Petrolului .X. S.A.-Laboratorul de încercări/analize și cercetări analitice INCERP - .X. (laborator autorizat RENAR) și de către Laboratorul Central Vamal .X. (pentru produsele din care au fost prelevate probe cu ocazia inspecției fiscale), comparativ cu parametrii fizico-chimici înscriși în specificațiile tehnice ale producătorului S.C. .X. S.R.L.

Prin urmare, sunt lipsite de suport factic susținerile recurente – pârâte Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. (în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X.), în sensul că expertul judiciar ar fi avut în vedere doar actele și apărările intimitei - reclamante și ar fi ignorat înscrisurile și apărările formulate de autoritatea vamală (fila 27 dosar recurs).

Sub aspectul opiniei de specialitate exprimate de expert în temeiul art. 201 alin. (1) Cod procedură civilă, raportul de expertiză constituie o probă științifică ce nu poate fi înlăturată decât pe baza unor probe contrare cu suficientă consistență, iar nu prin simple afirmații sau interpretări proprii ale uneia dintre părți.

Prevederea cuprinsă în art. 17 alin. (2) din Normele privind funcționarea Laboratorului vamal central și modalitatea de efectuare a analizelor, aprobate prin Ordinul nr. 356/2008 al vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, citată la pct. 3 din prezenta decizie, are caracter obligatoriu pentru autoritatea vamală, în cadrul procedurii administrative derulate pentru emiterea deciziilor privind „măsurile tarifare, netarifare și/sau fiscale” pentru partidele de marfă din care s-au prelevat probele.

Ea nu poate fi opusă instanței de judecată, care exercită controlul asupra actelor administrative fiscale conform art. 218 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, corelat cu Legea nr. 554/2004, pentru că o concluzie contrară ar fi de natură să ignore exigențele dreptului la un proces echitabil, conferind controlului judecătoresc doar un caracter formal, în măsură să aducă atingere dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică de a avea un acces efectiv la instanța specializată, drept consacrat în art. 52 alin. (1) din Constituția României și garantat prin art. 126 alin. (6) din Constituție.

În cadrul procedurii judiciare nu există o ierarhizare a probelor; condițiile pentru încuviințarea și administrarea dovezilor sunt cele prevăzute în art. 167 și următoarele din Codul procedură civilă, iar interpretarea lor este atributul judecătorului, cu obligația ca acesta să indice motivele de fapt și de drept care i-au fundamentat convingerea.

În speță, în considerentele sentinței s-a menționat că referitor la aprecierea forței probatorii a analizelor efectuate de Laboratorului Vamal Central, a celor efectuate de Laboratorul INCERP .X. și a expertizei judiciare, prima instanță a avut în vedere faptul că Laboratorul Vamal Central este un organism care nu are independență față de organul vamal, în comparație cu Laboratorul INCERP .X. și expertul judiciar, care au o poziție independentă față de părțile cauzei. Aceeași abordare poate fi regăsită în practica Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în deciziile nr. 2916/12 iunie 2012 și 3554/21 martie 2013, pronunțate în cauze similare.

În fine, Înalta Curte constată că recursurile conțin și referiri la regimul juridic al majorărilor de întârziere, conform art. 120 Cod procedură fiscală, dar având în vedere caracterul accesoriu al majorărilor față de debitul

principal – corect anulat de instanța de fond, urmează ca și aceste critici, să fie înlăturate.

Temeiul de drept al soluției adoptate în recurs

Având în vedere toate considerentele expuse, în temeiul art. 20 din Legea nr. 554/2004 și al art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă, Înalta Curte va respinge recursurile, ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., în nume propriu și pentru Direcția Generală a Vămirilor împotriva sentinței nr..X. din 30 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 noiembrie 2014.

JUDECATOR,

.X.

JUDECATOR,

.X.

JUDECATOR,

.X.

MAGISTRAT ASISTENT,

.X.